

εὐθυμος, πολὺ ἐλκυστικός, πολὺ καλόκαρδος, μὲ ὅλον τὸν τρομερὸν μύστακά του. Ἀπὸ δεκαετίας ἔκαμνεν ὅλους νὰ χορεύωσιν, ἀπὸ τῶν μεγάλων σταύρων τοῦ τάγματός τοῦ Σωτῆρος μέχρι τῶν νέων ὑπεραριθμῶν τῆς διευθύνσεως τῆς ἀστυνομίας. Τοῦ ἔγραφαν, τὸν ἐσταματοῦσαν εἰς τὸν δρόμον διὰ νὰ τοῦ ζητήσωσιν ἓν προσκλητήριον. Δὲν ἤρνεϊτο ποτέ, καὶ σχεδὸν πάντοτε ἔστελλε τὸ προσκλητήριον.

Ὀλίγας ὥρας πρὸ τῆς ἀφίξεως τῶν κεκλημένων διέτρεχε, τῆς μεγάλης σπάθης του συρομένης, τὰς αἰθούσας, τὸ καπνιστήριον, τὸ κυλικεῖον. Ὅταν παρετῆρει ὅτι ὅλα ἦσαν ἐν τάξει, ἀφοῦ εἶχε παρατάξει ὡς εἰς μάχην ἐν τῷ περιστόφῳ τὴν ἐνωμοτίαν τῶν εὐζώνων, τὴν ἐπιφορτισμένην ν' ἀποδίδῃ τὰς τιμὰς, καὶ εἶχε δώσει εἰς τὸν ἀρχηγὸν τῆς ὀρχήστρας ὅλας τὰς ὁδηγίας του, ἐπερίμενε μὲ τὴν συνειδήσιν ἡσυχον. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἤρχοντο ὁμάδες, ἄφηναν τὰ σκεπάσματά των εἰς χεῖρας κυανοστόλων θεραπόντων, καὶ εἰσῆρχοντο εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν μὲ βάδισμα τὸ ὁποῖον εἰδείκνυε συνάμα σέβας τι διὰ τὸν οἰκοδεσπότην, καὶ τὴν φυσικὴν ἐκείνην ὑπερηφάνειαν ἣτις κάμνει τὸν Ἕλληνα νὰ πιστεύσῃ, ὅτι εἶνε εἰς τὴν οἰκίαν του ὅταν εἶνε εἰς τοῦ βασιλείως του. Ἀλλόκοτον ἔθος ἀπαιτεῖ ἵνα, μέχρι τῆς ἀφίξεως τῆς αὐλῆς, αἱ γυναῖκες ἴστανται ἐνθην, οἱ δὲ ἄνδρες ἐκείθεν. Πλὴν τοῦ ἐθίμου τούτου, τίποτε εἰς τὰς οἰκογενειακὰς ταύτας ἐορτὰς δὲν ἀναμινῆσκει τὴν γερμανικὴν ἐθιμοταξίαν, τοὺς ἀλλοκότους κλειδούχους καὶ τὰς ἀρχαϊκὰς ἀμφιέσεις, τὰς προσφιλεῖς εἰς τὸν βασιλέα Ὁθωνα. Τῇδε κακεῖσε, σιδερωμένοι τινὲς φουστανέλλαι, σεβάσμια λειψάνα τῶν προγόνων, φαιδρύνουσι τὴν μονοτονίαν τῶν φράκων καὶ τῶν διπλωματικῶν κολλάρων.

Τὴν δεκάτην ὥραν, ἡ στρατιωτικὴ μουσικὴ ἀνακρούει μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῶν ὀρειχάλκων τῆς τοὺς πρώτους τόνους τοῦ ἐθνικοῦ ὕμνου, καὶ ἡ βασιλικὴ συνοδία εἰσέρχεται, μετὰ φιλοκάλου ἐπιστημότητος καὶ ἄνευ στόμου. Ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ βασίλισσα χαιρετίζουν φιλοφρονέστατα τοὺς ξένους τῶν καὶ περιέρχονται τὰς αἰθούσας, ἀκολουθούμενοι ὑπὸ τοῦ Διαδόχου, νεανίου ῥωμαλέου καὶ νοήμονος, δημοτικωτάτου παρὰ τοῖς Ἕλλησιν καθόσον μάλιστα καλεῖται Κωνσταντῖνος ὑπὸ τοῦ βασιλόπαιδος Γεωργίου, ἀξιωματικοῦ τοῦ ἐλληνικοῦ ναυτικοῦ, στίβαρου νεανίου, ὅστις ἐγύρισεν ἤδη τὸν κόσμον, ἐπικληθεὶς ὁ «ἀθλητικός πρίγκηψ», διότι κατέβαλε διὰ ῥοπαλισμοῦ τὸν φανατικὸν Ἰάπωνά, ὅστις ἠβουλήθη πέρυσι νὰ φονεύσῃ τὸν Τσάρεβιτς· τέλος, ὑπὸ τοῦ βασιλόπαιδος Νικολάου, κομφοῦ καὶ ἀθροῦ νεανίσκου, φέροντος μετὰ χάριτος τὴν στολὴν τοῦ πυροβολικοῦ.

Περὶ τὸ μεσονύκτιον, γίνονται ἐτοιμασίαι διὰ τὸ κοτιλλιόν. Αὐτοῦ ἦτο ἄλλοτε ὁ θρίαμβος τοῦ Χατζηπέτρου. Ὁ συνταγματάρχης ἐγκλιθίστατο

ἐν μέσῳ τῆς μεγάλης αἰθούσης καὶ ἐτοποθετεῖ χορευτρίαν καὶ χορευτάς, προσέχων νὰ μὴ γίνεταί θόρυβος καὶ νὰ μὴ προσβάλλεται κανεὶνὸς ἢ φιλαυτία. Ἐκρότει τὰς χεῖρας καὶ ἡδύπαθῆς στροβίλος παρέσυρεν εἰς δίνας τὰ ζεύγη. Ἐνίοτε, ἐν τῇ θερμῇ τῆς ἡδονῆς, οἱ στροβιλισταὶ ἔχονον τὴν ἰσορροπίαν, ὥλισθαινον ἐπὶ τοῦ δαπέδου, καὶ οὐχὶ ἀπαξ μαργαρώδες στήθος πάλλον ἔπεσεν εἰς τοὺς βραχίονας τοῦ Χατζηπέτρου. Ὁ συνταγματάρχης οὐδαμῶς συνεκινεῖτο, καὶ παρηγόρει ὅπως ἡδύνατο τὰς ἀνατραπείσας καλλολογίας. Ἄλλοτε πάλιν ἀκρατέστεροί τινες διέταρττον τὴν τάξιν τῆς ἐορτῆς, παρεισδύνοντες εἰς χώρους ὅπου δὲν εἶχον δικαίωμα. Τότε ὁ συνταγματάρχης ὠργίζετο. Ἦκουέ τις τὴν δυνατὴν φωνὴν του ἐν μέσῳ τῶν φράσεων τοῦ Στράους καὶ τοῦ Μέτρα! «Voyons! voyons! τόπον, messieurs, τόπον, mesdames! κάμετε ἡσυχίαν, τί διάβολο! τόπον!...» Ὁλοὶ ὠπισθοχώρουν ἐκ φόβου· καὶ πάραυτα, καθὼς ὁ καλὸς δράκος τῶν παραμυθιῶν, ὁ συνταγματάρχης ἀνελάμβανεν ὑπὸ τὸν στρημμένον μύστακα, τὸ εὐμενὲς μεῖδιμά του.

Ἀγαθὸς συνταγματάρχης! Ἄν καὶ ποτὲ δὲν εἶχεν ἐννοήσῃ καλὰ τῆς πολιτικῆς τοὺς ὑπολογισμούς, μοι φαίνεται ὅτι πολλάκις κατῶρθωσε ν' ἀποπλίσῃ ἔχθρας καὶ νὰ λύσῃ δυσχερῆ ζητήματα. Ὅταν ὁ Εὐθύμιος Χατζηπέτρος, παλληκάρι, υἱὸς παλληκαριστοῦ, συνταγματάρχης τοῦ πυροβολικοῦ, ἀνώτερος ταξιάρχης τῆς Λεγεώνας τῆς Τιμῆς καὶ πολλῶν ἄλλων ταγμάτων, εἶχε διευθύνει καλῶς τὸ κοτιλλιόν τῆς Αὐλῆς, αἱ Ἀτθίδες ἦσαν εὐχαριστημέναι, οἱ Ἀθηναῖοι ἐπραῦνοντο, ἡ πολιτικὴ ἐσχόλαζεν ἐπὶ ὀλίγας ὥρας, καὶ οἱ φιλόσοφοι ἐσυλλογίζοντο ὅτι ὁ εὐγενὴς αὐτὸς λαὸς κἀκίστα ἔκαμνε νὰ ἐπιζητῇ τολμήματα καὶ νὰ σφυρηλατῇ μερίμνας, ἀφοῦ τοῦ εἶνε τόσον εὐκόλον νὰ εἶνε εὐτυχής.

[Gaston Deschamps].

ΕΚ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ ΤΗΣ ΙΛΙΑΔΟΣ

ἦν ἐξέδωκεν ὁ κ. Ἀλ. Πάλλης ἀποσπῶμεν τὸ κάτωθι ἀπόσπασμα, ἐπιφυλάσσοντες πᾶσαν περὶ τοῦ ἔργου κρίσιν εἰς προσεχὲς φύλλον τῆς Ἐστίας. Τὸ ἀπόσπασμα ἐλήφθη ἐκ τοῦ Β, ἐτηρήθη δὲ ἡ ὀρθογραφία τοῦ μεταφραστοῦ.

Σ. τ. Ε.

Τότες τοὺς λέει ὁ Νέστορας, ὁ γερο-ἀλογολάτης·
 «ὦ θε μου! ἀλήθεια σάν παιδιὰ σ' τῇ συντυχίᾳ μιλάτε
 »ἀθῶα, ποῦ δὲν πιάσανε ποτὲς σπαθὶ σ' τὸ γέρι.
 »Κι' οἱ συμφωνίης μας λοιπόν τί θὰ γενῶν κι' οἱ ὅρκοι
 »κι' οἱ ἄδολες δεξιὲς σκαλιὲς ποῦ μᾶς ἔδιναν θάρρος;
 »Φωτιά νὰ κάψῃ τις βουλὲς καὶ σκέψεις τῶν ἀνθρώπων!
 »γιατὶ ἄκαρπα μαλῶνομε μὲ λόγια, καὶ μὴ λύση
 »νὰ βροῦμε δὲ μωρέματα τῶν καίρῳ ἔδωπέρα.
 »Ἐστὶ, Ἀγαμέμνον, ἀλύγιστη μ' ἀπόφαση, σάν πρῶτα,
 »ὁδὸν πάντα τὸ λαὸ σ' τοὺς φονικούς πολέμους,
 »κι' ἐκείνους ἅς' τοὺς νὰ χαθοῦν, ἕνα καὶ διό, ποῦ χιόρια
 »ἀπ' τὸ στρατὸ βουλῆθηκαν σ' τὸ νοῦ τους (ἀπὸ τέτιους
 »δὲν ἔχει προκοπὴ) νὰ πᾶν σ' τὸ τόπο τοὺς πρὶν δοῦμε
 »ψέμα γιὰ ἀλήθεια θὰ φανεῖ τὸ τάξιμο τοῦ Δία.

»Τὶ ναὶ μᾶς εἶπ', ἐγὼ θαρρῶ, ἀπ' τὰ οὐράνια ὁ Δίας
 »τὴ μέρα ποῦ τὰ γλῆγγορα καρδία ξεκινούσαν,
 »σφαγὴ καὶ χάρο φέροντας σ' τοὺς Τρῶες, καὶ δεξιὰ μας
 »ἄστραφτ' ἐκείνους καὶ καλὰ μᾶς ἔδειχνε σημάδια.
 »Ἄς μὴ βιαζόμαστε λοιπὸν νὰ πάμε πίσω σ' τ' Ἄργος,
 »πριγού χορτάσουμε κι' ἐμεῖς τῶν Τρώων τὴς γυναῖκες
 »κι' ἐγδικηθούμε τῆς Λενιώς τὴς πίκρας καὶ ξαγρόπνιες.
 »Κι' ὅπως νὰ φύγει βάρθηκε καλὰ καὶ σῖνει, ἄς ἔβγει
 »νὰ βάλεῖ χερί σ' τὸ γοργὸ καλὸστρωτο καρδίᾳ,
 »γὰ νὰ κατέβει ἀρχήτερα τὸν ἄλλον ὅσον τὸν Ἄδῃ.
 »Μά, ἀφέντῃ, κρίνε ὁρᾷ κι' ἐσὺ κι' ἀγρίκα καὶ τοὺς ἄλλους,
 »κι' ὁ λόγος τώρα ποῦ θὰ πῶ δὲν εἶναι νὰ τὸν ῥίξεις.
 »Κατὰ γενιὲς τοὺς Ἀχαιοὺς καὶ κατὰ ἔθνη σὰς τούς,
 »γενιὰ βοήθια σὲ γενιὰ κι' ἔθνος νὰ φέρνει σ' ἔθνος.
 »Κι' ἂν ἔτσι κάνεις κι' οἱ λαοὶ σ' ἀκούν. θὰ νιώσεις τότες
 »πῶς ἀπ' τοὺς ἀρχηγούς κιοτῆς καὶ πῶς εἶν' ἀντιρωμένοις,
 »καὶ πῶς ἀπ' τοὺς λαούς· γιὰτὶ θὰ πολεμάς χωρία·
 »θὰ πεῖς κι' ἂν ἀπὸ θεία ὀργὴ τὸ κάστρο δὲν κουργέθει,
 »ἢ κι' ἀπὸ δειλία τῶν ἀντρῶν καὶ μάχης ἀπειρία.»

Τότες γυρνάει σ' τὸ Νέστορα καὶ λέει ὁ Ἀγαμέμνων·
 »Κανείς ἀλήθεια, γέροντα, σ' τοὺς λόγους δὲ σοῦ βγαίνει.
 »Αἶ καὶ νὰ εἶχα, Δία μου κι' ἐσὺ Ἀθηναί κι' Ἀπόλλο,
 »καὶ δέκα συμβουλᾶτορες μονάχα νὰν τοῦ μιάζουν!
 »Γλῆγγορα τότες θὰ βλεπαν νὰ γονατίζῃ ἡ Τροία,
 »καὶ σκληρωμένη ἀπ' τὰ βαριά νὰ ζημαγεῖ σπαθιά μας.
 »Μὲν ὁ φουρτουνοκράτης γιὸς μ' ὀργίστηκε τοῦ Κρόνου,
 »ποῦ σὲ μαλιώματ' ἄκαρπα μεῖγναι καὶ διγύνει·
 »ποῦ γιὰ μιὰ νικᾷ πιστήκαμε ἐγὼ κι' ὁ Ἀχιλλεύς
 »μὲ λόγια δυνατά, κι' ἐγὼ πρωτάρχισα τὴν ἔχτρα.
 »Μὰ ἂν πάλ' οἱ διὸ μονιάσουμε κἀναν καιρὸ, μιὰ μέρα
 »δὲ θεν' ἀργήσῃ ἡ συμφορὰ τοὺς Τρῶες νὰ πλῶκώσῃ.
 »Τώρα νὰ φῶτε σῆρτ' ἐφτὺς, νὰ μπούμε σ' τὸ κοντάρι.
 »Καλὰ ἀκονίστε τὰ σπαθιά καὶ σάττε τις ἀσπίδες,
 »δωστὲς κριθάρι κι' ἄγρο σ' τὰ γλῆγγορά σας ζῶα,
 »καὶ συγκυρίστε ὀλόγυρα γιὰ πόλεμο τ' ἄμαξα.
 »Γιὰ νὰ βαστάμε ὁλομερίς σ' τις κονταρίες, σ' τοὺς χτύπους.
 »Γιὰτὶ δὲν ἔνι ἀνάπαψή μιᾶς ὥρας, ὥστε ἡ νύχτα
 »νὰ πάρει, καὶ τῶν διὸ στρατῶν τὴ λύσσα νὰ χωρίσῃ...
 »Θὰ δρώσουν γύρω τὰ λουριά τῆς κουφωτῆς ἀσπίδας
 »σ' τὰ στήθια, ἄπάνου σ' τὰ σπαθιά καὶ χέρια θ' ἀποστάσουν,
 »τὰ ζᾷ θὰ δρώσουν σάιροντας τὰ τορνεμέν' ἄμαξα.
 »Κι' ὅπου νὰ κοντοστέκῃ ἐγὼ τὸν δῶ μακριὰ ἀπ' τὴ μάχῃ,
 »ἀφτοῦ σ' τὰ ταξιδιάρικα καρδία, ἄς μὴν τ' ὀλπίζῃ.
 »Πῶς θὰ γλυτώσῃ, μὲν σκυλιά θὰ τὸν παστρέψουν κι' ὄρναι.»

Εἶπε, καὶ ζητωκράδοντας τ' ἀσκήρι ὅπως βουήζει
 τὸ κύμ' ἀπάνου σ' ἀψηλὴ ἀκρογιαλιά, σὰν ἔρθει
 καὶ τὸ θυμώσῃ ὁ σύρουνας, σὲ κάδο ποῦ προβάλλει
 καὶ τὸν γυτῶν τὰ κύματα μὲ κάθε ἀγέρα πάντα,
 ὅθι κι' ἂν τύχῃ νὰ φουᾷ, ἀπὸ βορρᾶ γὰ νότο.
 Σωτίζοντ' ἔπειτα, σκορπῶν, καὶ τρέχουν σ' τις καλύβες
 φωτιά ν' ἀνάψουν καὶ ψυγὴ νὰ ψυγοῦν μιὰ στάλα.
 Κι' ἔσφαζαν ἄλλοι σ' ἄλλους θεοὺ, περικαλῶντας
 ἀπ' τ' Ἄρῃ πίσω ζωντανοὶ τὸ μακελιὸ νὰ σώσουν·
 μὰ ἀφτός σ' τὸν παντοδύναμο τοῦ Κρόνου γιὸ νὰ βυθί
 παχὺ πενταχυρονιάτικον, ὁ Ἀγαμέμνων, σφάζει,
 καὶ σ' τὸ τραπέζι προσκαλὶ τοὺς πρώτους βασιλιάδες,
 πρώτα τὸ γέρο-Νέστορα, τὸ Δομενιὰ μαζὶ του,
 στερνὰ τοὺς Αἰῖδες τοὺς διὸ, τὸ φοβερὸ Διομήδη,
 καὶ τὸ Δυσσέα ποῦ ἔτανε σ' τὴ γνώση καὶ τὸ Δία·
 καὶ μόνος του ἦρθε ὁ θαρρετὸς πολέμοστῆς Μενέλας,
 γιὰτὶ ἤξερε πολλὴ δουλιὰ πῶς εἶχε ὁ ἀδερφός του.
 Καὶ τριγυρνᾶνε τὸ σφαγτὸ βαστώντας τὰ κριθάρια,
 κι' ὁ Ἀγαμέμνων ἀρχινᾷ παρακλήσιν νὰ κανεῖ·
 «ὦ Δία μακροσύνηφε, μεγάλε, δοξασμένε,
 »ποῦ σ' τὰ οὐράνια κάθσαι, ἄχ βοήθια νὰ μὴν πέσαι
 »ὁ ἥλιος, καὶ νὰ μὴ γλυεῖ τῆς νύχτας τὸ σκοτάδι,
 »πριγού τὸ πλοῦσιον ἀρχοντικὸ γκρεμίσιν τοῦ Πριάμου
 »καὶ κάψω μ' ἄσπλαγγνῃ φωτιά τις πόρτες καὶ πρὶν κάνω
 »κιομάτι· ἀπάνου σ' τὸ κορμὶ τοῦ γιου του τὰ τσαπράζα,
 »κουρελιάσμένα ἀπ' τὸ γαλόνι καὶ γύρω του στρωμένοι
 »πολλοὶ συντρόφοι πίστομα νὰ κολυμπᾶν σ' τὸ αἶμα.»
 «Ἔστ' εἶπε, μὰ δὲν τοῦ στέργε ὁ γίος τοῦ Κρόνου ἀκόμα,
 μὲν τὰ σφαχτάρια δέχτηκε καὶ πληθύνει τις πίκρες.

Κι' ἔτσι σὰν προσηκνύθηκαν κι' ἔρριξαν τὰ κριθάρια
 πρώτα σηκώνουν τοῦ βοδιοῦ τὴν κεφαλὴ, τὸ σφάζουν,
 τὸ γδέρνουν, κόβουν τὰ μεριά, καὶ τὰ διπλοσκεπάζουν
 μὲ σκέπη, καὶ τὰ συγκυρνᾶν μ' ἀπὸ παντοῦ κομάτια.
 Κι' ἔτσι σὲ σκίζεις ἄφυλλες τὰ κανεῖς. Καὶ σ' τὴ σοῦγλα
 περνᾶν τὰ σπλάγνα, κι' ἔπειτα σ' τὴν ἀθρακιά τὰ ψήνουν.
 Καὶ τὰ μεριά σὰν κἀκαν καὶ φάγαν τὰ σπλάγνα,
 τὰ ψήνουν ὅμορφ' ὅμορφα, κι' ἀπ' τὴ φωτιά τὰ βράζουν.
 Καὶ τὴ δουλιὰ σὰν τέλειωσαν καὶ τοίμασαν τραπέζι,
 τρῶν, καὶ δὲ λείπει τίποτα ποῦ νὰ ζητᾷ ἡ καρδιά τους.
 Καὶ τέλος σὰ χορτάσανε καλὰ μὲ φαγοπότι,
 πρώτος τοὺς λέει ὁ Νέστορας, ὁ γέρο-ἀλογολάτης·
 «Τ' Ἀτρέα ξακουσμένε γιέ, πρωτάρχιστ' Ἀγαμέμνο,
 »ἄς μὴν ἀργούμεν πῶ πολλὸ ἐδῶ μὲ τις κουδέτες
 »καὶ τὴ δουλιὰ ἀναβάλλουμε ποῦ μᾶς ἀνοίγει ὁ Δίας,
 »μόν σ' τὸ καρδοστάσι ὁμπρὸς· οἱ κρᾶγτες ἄς λαλήσουν,
 »κι' ἀπ' τὰ καλύβια ἄς βγάλουμε τ' ἀσκήρι ἀρματομένο,
 »κι' ἐμεῖς σ' τὸν κάμπο οἱ ἀρχηγοὶ μὲ δίχως χασομέρια
 »ἄς σήρουμε· ἔτσι ἀχῶριστοι, ν' ἀρχίζουμε κοντάρι.»

Ἔστ' εἶπε, καὶ τ' ἀγρίκισε τὸ λόγο ὁ Ἀγαμέμνων,
 καὶ τοὺς διαλαλητάδες τὸν προτάζει· ἐφτὺς νὰ κράζουν
 σ' τὸν πόλεμο τοὺς Ἀχαιοὺς μὲ τις θρεμένες χήτες·
 κι' αὐτοὶ λαλοῦσαν, κι' ἔτρεχε τὸ πλῆθος χερί γέρι.
 Κι' οἱ θεογεννητοὶ ἀρχηγοὶ γοργά, ὁ γίος τ' Ἀτρέα,
 τοὺς λόγους παρατάζαν, κι' ἡ Ἀθηναῖ μαζὶ τους
 μὲ τὴν ἀγέραςτι, ἄλωτῃ, τὴ μυριοπλοῦσια ἀσπίδα,
 ποῦ ὡς ἐκατὸ τῆς κρέμουνταν μαλαματένια κρόσσα,
 καλοπλεγμένα, ὡς ἐκατὸ βοδιῶν τὸ καθένα,
 μ' ἀφτῇ σ' τὰ χέρια, ἀττράφτοντας, τ' ἀσκήρι δρασκελοῦσε
 καὶ γκάρδωνε τοὺς Ἀχαιοὺς σ' τὸν πόλεμο νὰ πάνε,
 καὶ σ' τὴν ψυχῇ ἀναστρίλῃσε ποῦ καθενὸς τὸ θάρρος,
 ἔτσι χωρὶς ἀποκοπὴ νὰ πολεμᾶν καὶ σφάζουν·
 κι' ἄφαρνα σ' ὅλους πῶ γλυκία τοὺς ἦρθε τότε ἡ μάχῃ
 παρὰ νὰ πᾶν σ' τὴν ποθητὴ πατρίδα μὲ τὰ πλοία.

Κι' ὅπως φουρνάει ἀχόρταγῃ φωτιά μεγάλο δάσος
 σ' τὰ κορφοβούνια, καὶ θορεῖς τὴ λάμψῃ του ἀπ' ἀλάργα,
 ὅμια ἄστραφτε ὡς σ' τὸν οὐρανὸ γελῶντας τὸν αἰθέρα
 κι' ἡ λάμψῃ ἀπ' τὸ θεόσταλτο χαλκὸν σὰ βοβολοῦσαν.

Κι' ὅπως πετάμενων πουλιῶν ἀμέτρητα κοπάδια,
 γιὰ κύκνον καὶ μακρίους λαμούς γιὰ γερανοὶ γιὰ χῆνες,
 γύρω ἀπ' τοῦ Κἀύστρου τὰ νερά, μέσ' σ' τ' Ἀσινὸ λειβάδι,
 καμαρωμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ γυτῶνε τις πτεροῦγες,
 καὶ τὸ λειβάδι ἀπ' τις φωνὲς βουήζει σὰν καθίζουν,
 ἔτσι ἔθνη γύνουνταν πολλὰ καὶ ἀφτῶν ἀπ' τις καλύβες
 σ' τὸν κάμπο τὸ Σκαμντρινόν, κ' ἡ γῆς βροντοβολοῦσε
 κάτω ἀπ' τὰ πόδια, σικιχτερῇ, κ' ἀφτῶν καὶ τῶν ἀλόγων.
 Καὶ στέκουν σ' τὸ Σκαμντρινὸν ἀνθόστρωτο λειβάδι,
 χιλιᾶδες, σὰν τῆς ἀνοίξῃ τὰ λούλουδα καὶ φύλλα.

Καὶ σὰ μεγάλα σῶνερα μυιγόνε σωρεφτῶνε
 ποῦ πλημμυροῦν τὴν ἀνοίξῃ σὲ προδατῖσα στάνῃ,
 τότες ποῦ γύρω ἐχειλᾷ τὸ γάλ' ἀπ' τις καρδᾶρες,
 τόσοι σ' τὸν κάμπο στέκουνταν κι' οἱ Δαναοὶ σ' τοὺς Τρῶες
 ἀγνάντια, καὶ δὲν ἔβλεπαν τὴν ὥρα νὰν τοὺς φάνε.

Κι' ὅπως γιγῶδες ἔγκολα πλατιά γιγῶν κοπάδια
 τὰ ξεχωρίζουν σ' τὴ βόσκῃ σὰν ἀνακατωθούνε,
 ἔτσι κι' ἀφτοὺς παρατάζαν κι' οἱ καπετάνιοι ἀπ' τὸ νὰ
 κι' ἀπ' τ' ἄλλο μέρος, γιὰ νὰ πᾶν σ' τὴ μάχῃ, καὶ σ' τὸ κέντρο
 ὁ Ἀγαμέμνων, μίζοντας σ' τὴ μέσῃ μετ' ὃν Ἄρῃ,
 σ' τὴν ὄψῃ καὶ σ' τὴν κεφαλὴ μὲ τὸν κεραυνοκράτῃ
 τοῦ Κρόνου γιὸ, μὲ τὸ θεὸ τῆς θαλάσσης σ' τὰ στήθια.
 Σὰν ταβρο ποῦ ὅλα ξεπερνᾷ τὰ βόδια σ' τὸ κοπάδι,
 κι' ἀπ' ὅλες ξεχωρίζεται σ' τὴ στάνῃ τις γελᾶδες,
 τέτιονε ὁ Δίας ἔκανε κι' ἀφτῶν τὴ μέρα ἐκείνη,
 ξεχωριστὸ κατὰλαμπρο σ' τὸν ἀρχηγὸν τὴ μέσῃ.

Καὶ τώρα, Μοῦσες, πῶστε μου, τῶν οὐρανῶν νυφούλες,
 (θέαίνε εἰς ταῦ, κι' εἰστ' ἐκεῖ καὶ ἐφέρετε τὰ πάντα,
 μὰ μὴν τὴ γῆμ' ἀκούμ' ἐμεῖς χωρὶς νὰ βλέπομε) ἔργα)
 ποιοὶ στρατιῆγοι τῶν Ἀχαιῶν καὶ ποιοὶ τ' ἀν βασιλιάδες.
 Εἰ δὲ τ' ἀσκήρι ἐγὼ νὰ πῶ καὶ νὰν τὸ νοματίσω,
 κι' ἂν εἶχα δέκα στόματα καὶ γλῶσσες δὲ μπορούσα,
 κι' ἂν ἄσπατῃ εἶχα τὴ λαλιὰ καὶ σίδερο τὰ στήθια.
 «Ὅμως θὰ πῶ τοὺς ἀρχηγούς καὶ χωρία καθ' ἑκάδα.